

РЕШЕНИЕ

№ 2704

гр. София, 21.04.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.03.2017 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **868** по описа за **2017** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на **СТОЛИЧНА ЗДРАВНООСИГУРИТЕЛНА КАСА /С./** срещу Решение от 08.10.2016 г. на **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД /СРС/, НО, 110-ти състав по НАХД № 21743/2014 г.**, с което се отменя Наказателно постановление № РД-13-1178/03.11.2014 г. издадено от Директора на С., с което на [фирма] за две нарушения на Н. за МД от 2014 г. са наложени две имуществени санкции в размер на 250 лева за всяко от двете нарушения.

В срока и по реда на чл. 211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН решението е обжалвано от С.. С касационната жалба се релевират основания за неправилност на оспореното решение, поради нарушение на материалния закон- касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Касаторът счита, че СРС неправилно е приел § 45 от ПЗР на ЗЗО за неприложим. Твърди, че въпреки отмяна на чл.105а ЗЗО, съгласно § 45, ал.2 от ПЗР на ЗЗО санкционната разпоредба продължава да действа. В подкрепа на изложеното се позовава на чл.33 и чл.34 от Указ № 883 от 24.04.1974 г. за прилагане на Закона за нормативните актове. Искането до съда е за отмяна на решението и за потвърждаване на наказателното постановление. Твърди, че не са налице и основания за приложението на чл.28 от

ЗАНН. Претендира се от съда да постанови съдебно решение, с което да отмени решението на СРС и да потвърди наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът – [фирма] /“С.“/, редовно призован, не изпраща представител и взема становище по жалбата, като излага подробни доводи в писмени бележки за неоснователност на касационната жалба и моли съда да потвърди решението на СРС.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, като провери служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, съответствието на решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

К. контрол за правилност на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Касационната жалба разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение от 08.10.2016 г. по НАХД № 21743/2014 г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 110-ти състав е ОТМЕНИЛ наказателно постановление /НП/ № РД-13-1178/03.11.2014 г., издадено от директора на С., с което на [фирма], на основание чл. 105а, ал. 3 от ЗЗО са наложени две имуществени санкции за две нарушения на Н. за МД от 2014 г. в размер на 250 лева за всяко от двете нарушения.

Обжалваното решение е валидно и допустимо. Възприетите от СРС фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните от него доказателства. Няма спор по фактите установени от въззивния съд и не се излагат доводи от жалбоподателя и ответника в тази връзка.

Безспорно е установено, че при извършване на съвместна финансова проверка в периода от 03.09.2014 г. до 04.09.2014 г. на служители от С. и служители на НЗОК са констатирани нарушения на чл. 31, т.5 от Н. за МД 2014 г. извършено на 08.07.2014 г. и нарушение на чл. 221 от Н. за МД 2014 г. извършено на 23.07.2014 г. В тази връзка е издаден АУАН № 491/11.09.2014 г. и въз основа на него е издадено и НП № РД-13-1178/03.11.2014 г. от Директора на С., с което на основание чл. 105а, ал. 3 от ЗЗО са наложени две имуществени санкции в размер на 250 лева за всяко нарушение. Така издаденото НП е обжалвано пред СРС.

При правилно установена от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД фактическа обстановка настоящата инстанция споделя изложените правни изводи на първоинстанционния съд. Въззивният съд детайлно и обстойно е анализирал приетите в процеса писмени и гласни доказателства, въз основа, на които е формирал правилни и законосъобразни изводи. Аргументирано и в пълно съответствие с нормите на приложимия материален закон са изследвани спорните по делото факти и обстоятелства, анализирани са в съвкупност всички събрани в административно-наказателното производство

доказателства.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля Т. Н. З., както и писмените доказателства, представени по делото. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че с ДВ, бр. 48 от 27.06.2015 г. е обнародвана законодателна промяна и разпоредбите на чл. 105а – чл. 105 г. и чл. 105ж от ЗЗО са отменени, не съществува основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност на лечебното заведение, отпаднала е наказуемостта за описаните нарушения, поради което е отменил НП след прилагане на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН.

За да постанови същото, първоинстанционният съд е обосновал правен извод, че при съставянето на Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения на ЗАНН и към момента на постановяване на решението санкционната разпоредба е отпаднала. Тези изводи на СРС са законосъобразни и изцяло се споделят от настоящия съдебен състав. Разпоредбата на чл. 105а от ЗЗО, определяща санкцията при ангажиране на административнонаказателна отговорност за нарушения на условията и реда за оказване на медицинска помощ по чл. 55, ал. 2, т. 2, определени в Н. е отменена (отм. - ДВ, бр. 48 от 2015 г.). След измененията със ЗИДЗЗО (ДВ, бр. 48/27.06.2015 г.), наказуемост за нарушенията от процесния вид не е предвидена, тъй като не е разписана санкционна разпоредба с аналогично съдържание. Отмяната на цитираната разпоредба обуславя отмяната на НП, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност.

Не се споделят наведените в жалбата твърдения за относимостта в процесния случай на П.. 45, ал. 1 от ЗИД ЗЗО (ДВ, бр. 48/2015 г.) по отношение на санкционната норма. Съгласно текста на тази норма, до приемането на нови национални рамкови договори по чл. 53, ал. 1 от ЗЗО, проверките от финансовите инспектори, лекарите - контролори и лекарите по дентална медицина - контролори, налагането на санкции и тяхното обжалване се извършват по досегашния ред. В ал. 2 е разписано, че проверките по ал. 1, налагането на санкции и тяхното обжалване, на започналите производства, се извършват по досегашния ред. Тук следва да се има предвид, че нормата на П.. 45 указва единствено реда за провеждане и приключване на проверки, а именно компетентните органи, процедурата, формата и сроковете, включително и за довършване на висящи производства. Тълкуването на правната норма налага извод, че се урежда въпроса само с висящността на започналите или предстоящи административнонаказателни производства по ЗЗО в процесуален замисъл. Цитираната разпоредба не може да замести отменената санкционна разпоредба на чл. 105а от ЗЗО или пък да продължи нейното действие за неясен във времето период.

При служебната проверка, не се установиха невъзведени от касатора пороци по чл. 218, ал. 2 от АПК на обжалвания съдебен акт, поради което той следва да бъде потвърден. С оглед гореизложеното, решението на СРС се явява обосновано и следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, а касационните възражения - неоснователни.

По изложените по-горе съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, VII

касационен състав

Р Е Ш И:

ПОТВЪРЖДАВА Решение от 08.10.2016 г. по НАХД № 21743 по описа за 2014 г. на
СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 110-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.